

Arrest

nr. 165 686 van 13 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 21 december 1976.

Op 18 december 2006 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 27 december 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Op 28 december 2006 dient de verzoekende partij

een schorsend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

Op 11 december 2007 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 28 december 2007 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 28 april 2008 met nummer 10 651 vernietigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal van 11 december 2007.

Op 16 september 2008 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 8 oktober 2008 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 4 maart 2009 met nummer 24 179 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 8 april 2009 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen het arrest van 4 maart 2009 bij de Raad van State. Bij beschikking van 22 april 2009 met nummer 4333 stelt de Raad van State dat het beroep niet toelaatbaar is.

Op 16 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 13 mei 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 mei 2009 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Op 21 december 2009 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 22 januari 2010 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad. Bij arrest van 27 oktober 2010 met nummer 50 319 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 20 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om de aanvraag van 13 mei 2009 ontvankelijk, doch ongegrond te verklaren. Deze beslissing wordt op 26 oktober 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Op 21 november 2011 tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad tegen deze beslissing. Bij arrest van 18 januari 2012 met nummer 73 485 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 29 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 30 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing om de aanvraag van 29 april 2015 onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing die op 13 juli 2015 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.04.2015 werd ingediend door :

G.(...), G.(...) (R.R.: 0(...))

ook gekend als: G.(...), G.(...) geboren in 1976

nationaliteit: Eritrea

ook gekend als: nationaliteit Ethiopie

geboren te Humera op 21.12.1976

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt ten bewijze van haar identiteit een Eritrese identiteitskaart voor. Dit document werd ook voorgelegd tijdens de asielprocedure. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 23.12.2009 blijkt evenwel dat er ernstige twijfels rijzen over de beweerde Eritrese nationaliteit en over de afkomst van betrokkene:

"U verklaarde het origineel van uw identiteitskaart te hebben verkregen van familie die in Soedan verblijft en die het gaan halen is in uw woonplaats M.(...) maar het document hier in België te hebben verloren. Het feit dat u slechts een kopie van uw identiteitskaart voorlegt en niet het origineel maakt authenticatie van dit document onmogelijk. Gelet op uw eerdere verklaringen (verklaring CGVS d.d. 03.09.2008 dat betrokkene nooit in het bezit zou zijn geweest van een Eritrese identiteitskaart) rijzen er daarenboven ernstige vraagtekens met betrekking tot dit document."

"Het wekt dan ook verbazing dat u bij uw tweede asielaanvraag een identiteitsdocument voorlegt waarvan u eerder uitdrukkelijk gezegd had het nooit te hebben gehad. "

"Er dient bovendien te worden herinnerd aan uw verklaringen tijdens het gehoor van 11 oktober 2007 op het Commissariaat-generaal waar u verklaarde een "piece provisoire carte d'identité" te hebben achtergelaten in Eritrea (gehoor CGVS dd. 11 oktober 2007, p.3). Toen u daarenboven vragen gesteld werden over de kleur van de Eritrese identiteitskaart omschreef u deze als 'bijna zoals wit' terwijl een Eritrese identiteitskaart blauw/grijs dient te zijn (gehoor CG VS dd. 03.09.2008). "

"Integendeel. uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de identiteitsdocumenten in uw bezit, ondermijnen verder uw verklaringen met betrekking tot uw afkomst en nationaliteit. Om bewijskrachtig te zijn dient een document immers ook te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen aangaande dit document, alsook dienen geloofwaardige verklaringen uw afkomst en nationaliteit aannemelijk te maken."

"Aangezien uit voorgaande vaststellingen voldoende blijkt dat u onmogelijk dermate lang in M.(...) hebt geleefd als u voorhoudt, u bij uitbreiding niet de Eritrese nationaliteit heeft en er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen persoonlijke vervolgingsfeiten en problemen kan er geen rekening gehouden worden met het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt".

Bovengenoemde opmerkingen maken dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan de voorgehouden afkomst en nationaliteit van betrokkene.

De aanvraag tot machtiging om verblijf kan niet anders dan onontvankelijk worden verklaard wanneer iemands identiteit onzeker is (RvV nr. 4623 nr. 10.12.2007).

Gezien voornoemde bedenkingen omtrent de afkomst en de nationaliteit van betrokkene, kan de voorgelegde Eritrese identiteitskaart niet aanvaard worden, verzoekster dient zich te richten tot de voor haar bevoegde ambassade teneinde zich in orde te stellen met de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

Gezien deze aanvraag noch van een geldig identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."

Op 30 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is op 13 juli 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het consequentiebeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"II.1.1. Verzoekende partij legt een Eritrese identiteitskaart voor bij haar aanvraag tot humanitaire regularisatie. Volgens de verwerende partij kan deze niet aanvaard worden als bewijs van haar identiteit, aangezien het CGVS ernstige twijfels heeft over haar Eritrese afkomst.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

II.1.3. Verwerende partij stelt in de thans bestreden beslissing dat de aanvraag dd. 29 april 2015 niet vergezeld was met een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel van verzoekende partij.

Nochtans heeft verzoekende partij wel degelijk een identiteitskaart neergelegd, maar deze zou niet erkend worden door verwerende partij.

Verzoekende partij heeft werkelijk alles in het werk gesteld om haar identiteit/nationaliteit gedurende haar asielaanvragen te bewijzen. Toch twijfelt het Commissariaat-generaal nog steeds aan haar identiteit/nationaliteit. Bovendien valt het commissariaat-generaal over het feit dat zij zou verklaard hebben dat de kleur van een Eritrese identiteitskaart bijna zoals wit zou zijn, terwijl deze in werkelijkheid blauw/grijs is. Dit argument houdt helemaal geen steek om aan te tonen dat verzoekende partij niet de Eritrese nationaliteit zou bezitten. Wanneer afbeeldingen van een Eritrese identiteitskaart wordt opgezocht is de verklaring bijna zoals wit helemaal niet zo verwonderlijk. Licht blauw en grijs leunen immers aan tegen het wit.

Verzoekende partij kan dit enkel betreuren en wil benadrukken dat zij wel degelijk de Eritrese nationaliteit bezit.

Dit is niet ernstig.

II.1.4. In die zin strijdt de bestreden beslissing op manifeste wijze met de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het consequentiebeginsel en met het redelijkheidsbeginsel.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het consequentiebeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij stelt dat de bovenstaande middelen werden geschonden omdat de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaarde wegens het niet voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, terwijl verzoekende partij wel degelijk een identiteitskaart bij de aanvraag had gevoegd. Verzoekende partij stelt dat de gemachtigde ten onrechte deze identiteitskaart niet erkende en de identiteit en nationaliteit van verzoekster in vraag stelde.

Volgens verzoekende partij heeft zij alles in het werk gesteld om haar identiteit en nationaliteit te bewijzen.

Deze bewering van verzoekende partij wordt echter geenszins gestaafd door het administratief dossier.

Verwerende partij wijst erop dat verzoekende partij wel degelijk wist dat er twijfels bestonden omtrent haar identiteit/nationaliteit. In de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus van de Commissaris-generaal van 16.09.2008 en 21.12.2009 alsook in het arrest n° 24.179 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 04.03.2009, wordt duidelijk vermeld dat verzoekster haar afkomst en nationaliteit niet aannemelijk kon maken en dat er ernstige vraagtekens bestonden omtrent de kopie van de identiteitskaart, waarover verzoekster dan ook nog eens tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens haar gehoren.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij sindsdien enige stappen zou hebben gezet om aan een geldig identiteitsdocument te komen.

De bestaansreden van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde is dat men moet kunnen nagaan of de aanvrager bij een aanvraag om machtiging tot verblijf de persoon is die hij beweert te zijn. Door enkel een kopie van een identiteitskaart voor te leggen waarover in het verleden reeds twijfels bestonden, kan verzoekende partij haar identiteit noch haar nationaliteit geldig aantonen.

De memorie van toelichting inzake het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

(...) Zoals reeds gesteld, rust de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, op de aanvrager."

(R.v.V. nr. 28 487 van 10 juni 2009).

Verwerende partij besluit dat verzoekende partij niet kan betwisten dat zij heeft nagelaten om de noodzakelijke documenten (kopie van het (inter)nationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een kopie van de nationale identiteitskaart of een motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis, § 1 van de wet) over te maken bij de aanvraag, zodat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht beslist heeft om haar aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De middelen van verzoekende partij falen in feite en in rechte en kunnen niet worden aangenomen."

2.1.3. De verzoekende partij ontwikkelt inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oopunt wordt onderzocht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

(...)"

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij

de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Artikel 9bis, § 1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de Memorie van Toelichting wordt ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Er dient te worden gesteld dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit ‘aantoonde’ (*Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (*Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

In casu heeft de verzoekende partij bij haar aanvraag tot machtiging een Eritrese identiteitskaart neergelegd. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de verwerende partij dit document niet aanvaardt als een *“internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel”* omdat er twijfels

bestaan over de beweerde Eritrese nationaliteit en de afkomst van de verzoekende partij. De verwerende partij steunt zich hiervoor op de redenering van de commissaris-generaal, zoals weergegeven in zijn beslissing van 21 december 2009. Deze redenering bouwt op de tegenstrijdige verklaringen die de verzoekende partij heeft gegeven tijdens haar asielprocedure. Zo stelt de commissaris-generaal dat er authenticatieproblemen zijn omdat de verzoekende partij enkel een kopie heeft neergelegd en niet de originele identiteitskaart. Tevens wordt verwezen naar het feit dat de verzoekende partij eerder had verklaard nooit een identificatiedocument te hebben gehad. De verklaringen met betrekking tot de identiteitsdocumenten ondermijnen de verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot haar afkomst en nationaliteit. De commissaris-generaal stelt dan ook dat er *“niet het minste geloof gehecht kan worden aan de voorgehouden afkomst en nationaliteit van de betrokkene”*. Deze motieven van de bestreden beslissing worden niet betwist door de verzoekende partij.

Bovendien heeft de verzoekende partij beroep aangetekend tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 21 december 2009. Bij arrest van 27 oktober 2010 met nummer 50 319 heeft de Raad de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. In dit arrest wordt inzake de neergelegde identiteitskaart het volgende gesteld:

“4.4. Verzoekster legt als nieuw element een identiteitskaart neer en voert aan "Ik heb altijd een identiteitskaart gehad maar ik had het in Eritrea achtergelaten, Tijdens mijn asiel merkte ik dat het beter was om mijn identiteit te kunnen bewijzen via deze kaart. Daarom nam ik ongeveer vier maanden geleden contact op met de dochter van mijn tante (...) Ik zei haar dat ze mijn vader moest helpen zoeken naar mijn identiteitskaart want mijn vader is blind. Toen A.(...) mijn identiteitskaart vond, ging ze terug naar Soedan en stuurde deze samen met een brief naar België (verslag DVZ, p.8).

4.4.1. De Raad stelde in het arrest RvV 4 maart 2009, nr. 24.179 vast "Ter verhoor van 11 oktober 2007 verklaarde ze een "pièce provisoire carte d'identité" te hebben achtergelaten in Eritrea doch ter verhoor van 3 september 2008 verklaarde ze herhaaldelijk nooit enig document te hebben gehad, wat temeer klemt gelet op algemene informatie toegevoegd aan het dossier waaruit blijkt "Alle volwassenen moeten over een nationale identiteitskaart (ID) beschikken", en verzoekster na confrontatie slechts verklaarde "Misschien, maar ik niet, ik had gewoon schrik van de regering ik rende weg" (gehoorverslag 3.09.2006, p.2). Verzoekster biedt geen aannemelijke verklaring voor het gebrek aan documenten noch voor haar tegenstrijdige verklaringen, noch voor de risico's die ze zou genomen hebben om zonder identiteitsdocumenten in Eritrea te verblijven. Haar verklaringen dat indien ze documenten zou hebben gehad deze zouden afgenomen zijn door de mensensmokkelaar is een loutere hypothese. Immers indien verzoekster met eigen reisdocumenten heeft gereisd, is een mensensmokkelaar overbodig.

4.4.2. Verzoekster wijzigt thans haar verklaringen en legt een kopie van een identiteitskaart neer. Daargelaten dat het slechts een fotokopie betreft en de Raad geen geloof hecht aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135), vertoont het stuk een inhoudelijk gebrek, met name de afgifteplaats. Ook na tussenkomst van verzoeksters advocaat op het CGVS-verhoor en de herondervering van verzoekster blijkt de plaats van afgifte strijdig met verzoeksters verklaringen (zie CGVS-verhoor p,6).

(...)"

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij alles in het werk heeft gesteld om haar identiteit en nationaliteit te bewijzen bij haar asielaanvragen. Zij stelt dat de commissaris-generaal twijfelt aan haar relaas omdat zij zou hebben verklaard dat een Eritrese identiteitskaart *“bijna zoals wit”* zou zijn, terwijl deze in werkelijkheid blauw/grijs is. De verzoekende partij stelt dat dit argument geen steek houdt omdat deze kleuren dicht bij wit aanleunen. Zij betreurt de twijfels en wil benadrukken dat zij wel degelijk de Eritrese nationaliteit bezit.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt. De verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift enkel in op het argument omtrent de kleur van de identiteitskaart. Dit argument kan echter als ondergeschikt beschouwd worden, aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van de verzoekende partij dat zij de Eritrese nationaliteit bezit, nu er tegenstrijdige verklaringen bestaan met betrekking tot de identiteitsdocumenten van de verzoekende partij en het neergelegde identiteitsdocument niet door de commissaris-generaal geauthentiseerd kan worden. Voormelde argumenten van de bestreden beslissing worden door de verzoekende partij niet weerlegd of betwist.

Door te stellen dat het argument omtrent de kleur van de identiteitskaart geen steek houdt, levert de verzoekende partij kritiek op een ondergeschikt motief van de bestreden beslissing, die niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden. De verzoekende partij laat na om *in concreto* aan te tonen dat zij wel degelijk de Eritrese nationaliteit bezit. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling en stelt dat zij wel de Eritrese nationaliteit bezit, zonder verder in te gaan op de concrete motivering van de bestreden beslissing, kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bovendien betwist de verzoekende partij de hoofdmotieven van de bestreden beslissing niet.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij op 12 augustus 2015 een aanvraag heeft ingediend voor een verlenging van de termijn van een bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juni 2015. In deze aanvraag stelt de verzoekende partij zelf dat “*de organisatie van haar vrijwillig vertrek onmogelijk is daar zij niet in het bezit is van enig identiteitsdocument.*”

Gelet op het voorgaande, is het *in casu* niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Er is geen schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Het middel, voor zover het betrekking heeft op het zorgvuldigheidsbeginsel, is ongegrond.

2.1.3.2. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel .

2.1.3.3. Tot slot dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is voor zover de verzoekende partij daarin de schending aanvoert van het “consequentiebeginsel”. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Er is de Raad geen “consequentiebeginsel” bekend en uit het betoog van de verzoekende partij kan evenmin worden opgemaakt welke rechtsregel, andere dan de reeds besproken rechtsregels, de verzoekende partij precies bedoelt. Het middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel, zo al ontvankelijk, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS